

HỒI 650

Tiền Trần Vãng Sự

Khẩu Trọng đích thân tiễn Bạt Phong Hàn lên đường, men theo Vận Hà đi nhanh lên gần mười dặm, Bạt Phong Hàn dừng bước bảo: “Ta sẽ vượt sông ở đây, ngươi còn nhiều việc phải làm, quay về mà xử lý đi, không cần tiễn nữa!”

Khẩu Trọng đưa mắt quan sát tình hình hai bên bờ sông, Bạt Phong Hàn thấy thế cười bảo: “Đừng quên xưa nay ta sống thế nào, hưởng hồ từ khi hiểu chuyện ta đã biết đề phòng người khác rồi, yên tâm đi! Không ai có thể ngăn cản ta đến được Lạc Dương đâu, kể cả Tất Huyền. Xưa nay chưa bao giờ ta tự tin đến thế này.”

Khẩu Trọng mỉm cười: “Nếu ta không yên tâm thật thì sẽ vút bỏ hết đi cùng ngươi đến Lạc Dương. Tối đó ngươi ứng phó Thế Dân, Nguyên Cát và một đồng cao thủ nhà Đường, bất kể mưu lược hay thủ pháp đều tinh tuyệt tuyệt luân, hiển nhiên ngươi đã không để uống phí tu vi một trăm ngày trên sa mạc.”

Bạt Phong Hàn nói: “Một trăm ngày đó là lý thuyết, đi Lạc Dương là thực hành, không nên thiếu cái nào...” Ngừng một lát, y tiếp: “Chúng ta ngồi xuống nói đàm câu nhé!”

Khẩu Trọng cười bảo: “Hồi ý kiến là không được đâu, mấy hôm nay chỉ mãi đi đường hoặc lo nghĩ chuyện khác, chẳng mấy lúc rồi rảnh mà tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, căn bản không có thời gian hồi đến chuyện Ba Đại Nhi của lão ca.”

Bạt Phong Hàn kéo gã ngồi lên một tảng đá to ở bên sông, phì cười: “Tiểu tử này còn chưa chán hả, bây giờ ta không muốn và cũng không lòng dạ nào nhắc đến bất kỳ chuyện gì liên quan tới cô ta, có lẽ khi có dịp ta sẽ dốc bầu tâm sự với ngươi, nhưng không phải đêm nay. Nhìn kia, trời sao đêm nay đẹp và sâu thẳm biết bao, mỗi lần nhìn trời đêm mênh mang, ta đều cảm thấy cuộc đời đừng nên để có gì hạn chế. Bất luận chúng ta suy nghĩ huyền diệu thế nào, cũng không thể sánh với cái huyền diệu của trời sao.”

Khẩu Trọng cũng nhìn lên như y, đồng ý: “Con người có một khuyết điểm rất lớn là bất kỳ chuyện thần diệu nào cũng có thể coi như thường, trời đêm là một ví dụ rất hay, có thời gian chúng ta lại lười ngẩng lên xem mới sợ chứ.”

Bạt Phong Hàn lặng im một lúc lâu, chợt thở dài hỏi: “Có phải ngươi định sống chết với Lạc Dương không?”

Khấu Trọng kinh ngạc, nhìn y một lúc, cau mày nói: “Có phải ngươi cho rằng Đâu Kiến Đức không hề có cơ hội không?”

Bạt Phong Hàn cười khố: “Ta không hay biết gì về Đâu Kiến Đức, điều duy nhất ta hiểu là y chưa bao giờ gặp phải kinh địch thật sự, Từ Viên Lăng và Mạnh Hải Công kém xa Lý Mật, Vũ Văn Hóa Cập, Tiết Cử hay Lưu Vũ Châu vào thời thịnh trị của họ. Đâu Kiến Đức có thể thu phục họ không có nghĩa là y có bản lĩnh gì. Nhưng Lý Thế Dân là một thống soái chưa hề gặp phải đối thủ, cao hạ thế nào nhìn là biết, trừ phi chúng ta mù, nếu không thì cũng biết Đâu Kiến Đức không một mảy hy vọng nào.”

Khấu Trọng ủ rũ nói: “Ta mong mỗi biết bao rằng mình có thể tìm được một lý lẽ đủ mạnh chống lại sự phân tích của ngươi, đáng tiếc hữu tâm vô lực. Ta đi giữ Lạc Dương là để tranh thủ thời gian cho Thiệu Soái quân của ta, hoàn toàn không phải để bán mạng cho cái hạng ti bỉ như Vương Thế Sung.”

Bạt Phong Hàn nói: “VẬY là chúng ta tương đồng quan điểm về kết quả giao phong của Đường và Hạ, thế thì dễ thôi. Lý Thế Dân phá Đâu xong, nhất định sẽ dốc toàn lực tiêu diệt Thiệu Soái quân của ngươi, sẽ dùng thủ pháp còn độc lạt hơn để Khấu Thiệu soái ngươi phải táng mạng ở Lạc Dương, vĩnh viễn không còn cơ quay lại Bành Lương. Lúc đó Thiệu Soái quân không đánh cũng tan, Tống Khuyết chỉ còn cách quay về Lĩnh Nam, để quân Đường xung bá thiên hạ. Vì vậy ngươi phải dự trù đường thoát cho bản thân mình, nếu không hối hận cũng không kịp đâu.”

Khấu Trọng suy nghĩ chốc lát rồi nói: “Bất kể chuyện này Đâu Kiến Đức tấn công Đường là vì lợi ích của bản thân hắn hay là vì nể mặt ta thì ta cũng phải chịu trách nhiệm, không thể giương mắt nhìn hắn sa lầy. Chỉ cần ta có thể làm chậm bước Lý Thế Tịch bằng tin tức giả, tạm thời hoãn nguy cơ cho Trần Lưu thì ta sẽ nghĩ cách buộc Lý Thế Dân phải lui. Có trăm cách, nhưng chẳng quá cách nào nhiều hơn năm phần thắng, vì vậy ta suy nghĩ muốn vỡ cả đầu.”

Bạt Phong Hàn nói: “Thứ cho huynh đệ nói thẳng, ngươi tuy cảm thấy có trách nhiệm với việc Đâu Kiến Đức xuất chinh, thực ra là cái nhân của đàn bà. Trong tình hình hiện nay, Đâu Kiến Đức cũng chẳng có cách nào khác cả, chỉ nhìn hắn phải gởi binh lên Vũ Trắc, nói với ngươi có thể vượt sông trong ba ngày, đủ thấy hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, đã có ý công kích quân Đường từ lâu rồi. Nếu để hắn cướp được Lạc Dương trước, ngươi đoán hắn còn

khách khí với người không? Phàm những kẻ muốn làm hoàng đế đều thuận theo ta là sống, trái với ta là chết. Cho dù vốn dĩ hẳn không phải hạng người đó, nhưng một khi đã nắm được tư vị của quyền lực là khó còn đường quay lại nữa. Khấu Trọng người bây giờ là người đứng đầu Thiếu Soái quân, phàm việc gì cũng không thể chỉ dựa vào thiện ác của riêng bản thân mình nữa, mà phải suy nghĩ cho đại cục. Lý Thế Tích còn ở Khai Phong ngày nào thì đường thủy giữa Hồ Lao và Lạc Dương còn bị khống chế trong tay quân Đường ngày đó. Thiếu Soái quân của người muốn buộc Lý Thế Dân lui chỉ là si tâm vọng tưởng, giống con bọ ngựa trói cánh mà thôi. Những lời này có lẽ làm người không vui, nhưng ta không thể không nói. Trên chiến trường, ai đủ tàn nhẫn kẻ đó mới sống được.”

Khấu Trọng cười khố: “Lão ca nói câu nào cũng là kim thạch lương ngôn, câu cuối cùng thì đúng là kim khoa ngọc luật trên chiến trường, có gì mà ta không nghe. Lão ca còn có ý kiến gì nữa không?”

Bạt Phong Hàn nói: “Công thành thủ thành, quyết thắng chiến trường, người nhiều kinh nghiệm hơn ta, người phải tự nghĩ cách lấy.”

Khấu Trọng gật đầu: “Lão Bạt nói như cầm thuốc gõ vào đầu, làm ta tỉnh táo cả ra. Trên chiến trường có quy luật của chiến trường, thắng làm vua, thua làm giặc. Đây đúng là câu Lý tiểu tử nói với ta, chẳng trách hẳn luôn thành công, vì hẳn không có cái nhân của đàn bà, trên chiến trường bất kể ai, không phải bạn thì tức là địch. Mẹ nó!”

Bạt Phong Hàn nói: “Nói hay lắm, bọn Lý Thế Dân không sánh được với dân Đột Quyết ta. Đừng thấy Đột Lợi xưng anh gọi em với người mà vội mừng, một khi lợi ích xung đột thì hẳn không coi người đặc biệt hơn người khác đâu.”

Khấu Trọng hỏi: “Ta bạo gan hỏi lão ca một câu, vì sao người chịu quay lại cùng bọn ta đối phó với chính người đồng tộc mình?”

Bạt Phong Hàn đưa mắt ra Vận Hà mệnh mang cuộn cuộn dưới chân, một lúc lâu sau mới trầm giọng nói: “Năm xưa khi ta còn chưa hiểu chuyện đời, khoảng chín mười tuổi chỉ đây, đã thầm yêu một cô bé xinh đẹp trong tộc, nó lớn hơn ta một chút, nổi nhất trong bọn trẻ đồng tộc, nó đối với ai cũng tốt, là thủ lĩnh của đám con gái.”

Khấu Trọng nói: “Người cũng là hạng khôn sớm như ta rồi, tám tuổi ta đã biết đi rình con gái tắm, có điều mỗi lần đều vụng về gây ra âm ỉ đến nỗi bị đánh mắng, chưa bao giờ được nhìn thành công cả.”

Bạt Phong Hàn nói về không vui: "Mỗi tình đầu của ta đâu có như bần như mấy cái trò của người, ta chỉ cần trông thấy cô bé, nghe giọng cô nói là mãn nguyện rồi. Vì gia đình ta bị Lang quân giết ở Cao Xương, nên ta giống như một đứa ăn mày trong cái dân tộc mã tặc đó, chỉ có thể lén lút lấy củi làm đao mà luyện công. Ở trước mặt cô bé thì luôn tự ti đến mức không dám nói năng gì."

Khấu Trọng nói: "Hèn gì chúng ta hợp nhau, thì ra ai cũng có một tuổi thơ chịu nhiều tủi nhục."

Bạt Phong Hàn có vẻ không nghe thấy lời già, chìm đắm vào trong những hồi ức khổ sở và xúc động, đôi mắt toát lên những nét hoài nhớ, rồi chậm rãi nói tiếp: "Có một hôm, trong cốc có cơn mưa, bọn trẻ chơi trò mà tương tự như là 'út tim' của bọn trẻ người Hán các người ấy. Trên thảo nguyên mệnh mang, cô ấy dẫn một đám con gái đuổi theo một đứa con trai cao lớn hơn ta. Ta chỉ biết nấp một chỗ ngắm cô ấy, máu ghen rần rật trong người, cảm giác ấy đến nay ta vẫn chưa quên."

Khấu Trọng thông cảm: "Tư vị đó nhất định không dễ chịu."

Bạt Phong Hàn tiếp: "Đột nhiên cô ấy nhận ra ta nấp trong bụi cỏ, bèn chạy như bay đến trước mặt ta, chống nạnh hỏi: 'Mày làm gì ở đây?'. Câu cuối cùng nói bằng tiếng Đột Quyết, đủ thấy cô ấy đã thuộc câu này lắm rồi, lúc ấy tự nhiên lặp lại mà thôi."

Khấu Trọng chau mày: "Con bé đối xử với người không tử tế lắm nhỉ."

Bạt Phong Hàn cười: "Phản ứng đầu tiên của ta là cảm thấy tổn thương như người đó. Sau đấy bọn con gái kia cũng bắt chước cái lối chống nạnh la hỏi của cô ta, bảo rằng 'Chúng tao đến bắt mày!'. Rồi cũng bắt chước cô ấy đuổi theo ta, ta vừa chạy vừa muốn bật khóc vì vui mừng, từ ngày nhà tan cửa nát, ta chưa bao giờ vui như lúc ấy."

Khấu Trọng nói: "Câu chuyện chẳng có gì cảm động cả, sau này người và con bé đó có tiến triển gì không?"

Bạt Phong Hàn đáp: "Chẳng có tiến triển gì hết, ba hôm sau Lang quân tràn đến, trong đám hỗn loạn mọi người chạy tan tác, sau này khi ta trở lại doanh địa thì tìm thấy thi thể hỏa lò của cô ấy, từ đó trở đi ta hạ quyết tâm đối đầu với bọn Lang quân."

Khấu Trọng lè lưỡi: "Đến con bé mười tuổi chúng cũng không bỏ qua, có còn là người nữa không?"

Bạt Phong Hàn nói: “Bây giờ chắc ngươi hiểu vì sao ta bắt Ba Đại Nhi, rồi vì sao chia tay cô ta.” Đoạn võ vai Khấu Trọng bảo: “Gặp lại ở Lạc Dương nhé.”

Xong y tung mình lên, lao xuống dòng sông cuộn cuộn không ngại.

oOo

Dương Công Khanh đang ở trong phòng nghị sự của phủ tướng quân lâm thời ở phía đông nam thành, trên mặt bàn trước mặt là tấm bản đồ mà Từ Tử Lăng đã mất nửa đêm dò xét để vẽ thành. Từ Tử Lăng giải thích cho y và Ma Thường: “Soái kỳ của Lý Thế Dân đã đổi cho Lý Nguyên Cát, chắc Lý Thế Dân không còn ở ngoài thành nữa, quyền chỉ huy quân vây thành lúc này đổi sang cho Lý Nguyên Cát, chủ lực tập trung trong vòng năm dặm ở mặt đông Lạc Dương thành, nằm ở một đồi cao giữa sông Lạc và kênh Tào, dựng ba doanh trại dựng bằng gỗ và đá, bên cạnh trại có một cái bến cho thủy sư thuyền cung cấp nước ở cảng tạm thời, còn có bốn cây cầu để vượt sông, nối liền hai bờ, chẹn cứng lấy cổ chai hai sông.”

Lạc Thủy và kênh Tào chảy ra về phía đông, ra khỏi thành, cách nhau chừng nửa dặm, là hai đường nước chủ yếu dẫn ra Đại Hà, quân Đường đặt tổng bộ chỉ huy ở đây, đủ thấy quyết tâm cắt đứt thông đạo Lạc Dương và Hồ Lao, khiến quân Trịnh không có cách nào hội hợp được với Hạ quân.

Từ Tử Lăng tiếp tục nói: “Quanh Lạc Dương thành còn có ước chừng mười tám trại nữa tương đối có quy mô, đại bộ phận đều đặt ở những cao điểm có tính chiến lược, dễ thủ khó công, phối hợp với hầm hào, tạo ra cái thế vây hãm Lạc Dương đến chết.”

Dương Công Khanh và Ma Thường tập trung tinh thần nghiên cứu phân bố của các hầm hào và doanh trại, Dương Công Khanh thở dài: “Lý Thế Dân quả thực có tài dùng binh, thủ thành đã là thiên hạ vô song, nào ngờ công thành cũng xuất sắc như thế, bất luận chúng ta từ cổng nào đánh ra cũng bị hào hố chặn đường hành quân, chỉ có thể đi theo hình chữ chi, tất gặp phải chỗ có doanh trại chặn. Quân Đường có thể ung dung phản kích, lại có thể dựa vào trại kiên cố, đợi hữu quân đến viện trợ.”

Ma Thường trở ra ngoài phía nam thành: “Thành nam là đồng bằng, trong bốn doanh trại thì chỉ có một cái đặt trên cao điểm, vì vậy hầm hào nhiều hơn, nếu chúng ta có thể lấp

được hai đường hào, công hãm hai trại nằm ở bình địa thì doanh trại trên đồi không đánh cũng tự loạn. Chúng ta sẽ đánh thông được chỗ tắc ở mặt nam.”

Dương Công Khanh cau mày: “Lấp hào thì dễ, công thành mới khó, binh lực ba trại hợp lại cũng phải tới hai vạn, men ngoài mỗi trại có tám lầu bắn tên cao đến bốn trượng, xung quanh đào hào rất sâu, cứ ba trại lại là một cụm hô ứng, chúng ta cho dù có dốc hết toàn quân cũng chỉ e vẫn không có cách nào tấn công bất kỳ một doanh trại nào. Đặc biệt đáng ngại là quân ở các trại khác nghe động tĩnh chạy đến cứu viện, cắt đứt đường rút lui của ta, coi như nướng cả quân luôn.”

Ma Thường nói: “Nếu có Lý Thế Dân trấn bên ngoài, thì có lẽ chúng ta nên đợi Thiệu soái quay về rồi tính toán, cũng may bây giờ thì khác, vì bên ngoài là Lý Nguyên Cát, tên này đang háo hức lập được công to, gấp rút văn hồi thanh thế đã bị mất đồng thời hy vọng thắng được ông anh. Ta dám khẳng định Lý Thế Dân trước khi đi tất có nghiêm lệnh cấm Lý Nguyên Cát chủ động công thành. Chúng ta nhất định phải khiêu chiến Lý Nguyên Cát, buộc hắn phải tấn công, trước tiên khuấy loạn trận thế của chúng, cho quân chúng mệt mỏi, đến lúc đó thì theo kế hoạch phá vây, lúc ấy có lẽ Thiệu soái cũng quay về rồi. Có Thiệu soái chỉ huy thì Dương công còn ngại gì?”

Dương Công Khanh hỏi: “Tử Lăng thấy thế nào?”

Từ Tử Lăng đáp: “Ưu thế lớn nhất của chúng ta là thành vững tường dày, công cụ công thành đầy đủ và mạnh mẽ, binh lực của địch có hơn chúng ta vài lần thì chúng ta vẫn hơn ở chỗ ta tập trung còn chúng phân tán, quyền chủ động của địch thực ra là nằm trong tay chúng ta, vì vậy ta tán thành chiến lược quấy rối cho địch mệt mỏi hỗn loạn, đào hào liên tục không ngơi, xuất kích ở các cửa, đồng thời cho nhiều đạo quân cùng ra, khiến Lý Nguyên Cát đầu đuôi khó ứng cứu, như vậy không chỉ kích thích sĩ khí mà còn giảm thiểu được sự e ngại với quân Đường, chưa chừng có thể phá được vòng vây mà ra, đến Hồ Lao hội sư với Đâu quân.”

Dương Công Khanh cuối cùng cũng đồng ý, đứng dậy nói: “Được! Theo lời hai người, ta lập tức vào cung gặp Vương Thế Sung, nếu y dám không đồng ý, ta sẽ giải tán cho quân về nhà.”

oOo

Khi Lưu Chí Thành được đưa vào nội đường phủ Tổng quản Trần Lưu, ấn tượng đầu tiên của Khấu Trọng là hắn có tính cách yếu ớt và không kèm chế được trước mặt nữ nhân.

Sau bao nhiêu năm vào Nam ra Bắc, gặp đủ mọi loại người trong thiên hạ, với sự thông minh tài trí của mình, gã đã tự luyện được khả năng quan sát người khác.

Lưu Chí Thành có vẻ ngoài tương đối nhã nhặn, ăn vận chải chuốt, tuổi hơn ba mươi nhưng đôi mắt đã đầy nếp nhăn, chưa nói đã cười, khoe miệng tươi tắn, chính là một hạng phong lưu từ trong trứng, tướng thư sinh bại hoại không cưỡng được sự quyến rũ của đàn bà. Loại người này khi đắc ý thì có thể vui đến quên cả mẹ cha, lúc thất ý thì cuồng cuồng hơn chó mả. Nghe tiếng bước chân là biết lòng hắn đang rối như tơ vò, có tật giật mình. Khi nhận ra những người đang đợi hắn trong nội đường là bốn đại đầu của Thiếu Soái quân: Khấu Trọng, Lạc Kỳ Phi, Hư Hành Chi và Tuyên Vĩnh, thì tim hắn đập thình thịch đến nỗi Khấu Trọng đứng xa cả trượng còn nghe rõ.

Khấu Trọng khoát tay bảo bọn thủ hạ vừa đưa hắn đến lui ra, rồi bình thản mời: "Chí Thành ngồi đi!"

Lưu Chí Thành cúi đầu không dám nhìn vào ánh mắt sắc bén của Khấu Trọng, cung kính đứng thi lễ: "Tiểu nhân đứng đây là được rồi, Thiếu soái có gì xin cứ dạy.

"Bình!"

Lạc Kỳ Phi vỗ án mắng: "Thiếu soái cho ngồi thì ngồi. Ngồi ngay xuống cho ta!"

Lưu Chí Thành run bắn lên, mặt xám ngoét run rẩy ngồi xuống mé bên.

Khấu Trọng tủm tỉm: "Chí Thành viết chữ quả là đẹp lắm, chữ như rồng bay phượng múa, không hổ là người học đầy một bụng, chẳng trách Kỳ Phi tín nhiệm ngươi như vậy.

Tuyên Vĩnh lấy ra một cuốn trục nhỏ, trải ra trên mặt bàn. Hư Hành Chi chặn mép trên dưới, những con chữ nhỏ li ti dày đặc viết đầy nhóc, nội dung toàn là liên quan đến tình hình Trần Lưu từ khi Khấu Trọng tới.

Lưu Chí Thành lén liếc thấy, mặt tái đi, lăn cù xuống đất, rồi quỳ lạy, run cầm cập van xin: "Tiểu nhân đáng chết! Tiểu nhân đáng chết! Xin Thiếu soái tha mạng!"

Lạc Kỳ Phi đứng phắt dậy, mắt môi mồm lợi trở tay mắng: "Cuộn giấy này lấy từ con bồ câu mà ngươi thả, cái đồ không bằng cầm thú kia, Lạc Kỳ Phi ta có chỗ nào bạc đãi ngươi?"

Khấu Trọng mỉm cười: "Kỳ Phi chó tức giận, Chí Thành đã thừa nhận chuyện này, đỡ cho ta khỏi phải hầu hạ bằng cực hình, kể cũng như có công. Y chưa gây ra việc gì tổn hại lớn, nếu sau này y chịu thật thà làm việc, thì có thể châm chước xử nhẹ thôi."

Lưu Chí Thành vội cầu khẩn: "Thiếu soái khai ân!"

Khấu Trọng điềm tĩnh nói: "Ngồi lại ghế đi!"

Lưu Chí Thành run rẩy gương mặt lại lên ghế, dính bết vào ghế như bùn nát, mắt rờn rờn nước khiếp đảm, đầu cúi gằm, trông như thể già thêm mười mấy tuổi.

Tuyên Vinh lắc đầu: "Sớm biết thế này thì lúc đầu sao lại làm? Không ai ép người gia nhập Thiếu Soái quân của chúng ta cơ mà."

Lưu Chí Thành ghen ngào: "Tiểu nhân biết tội! Xin Thiếu soái khai ân."

Khấu Trọng đợi hấn bình tĩnh lại đôi chút, rồi cầm đơn đao xuống đất: "Hương Ngọc Sơn cho người cái gì?"

Mọi người thấy đều ngạc nhiên.

Lưu Chí Thành hoảng hốt ngẩng đầu, gặp ánh mắt Khấu Trọng, hấn giật bắn mình, run giọng hỏi: "Sao Thiếu soái... Tiểu nhân..."

Lạc Kỳ Phi quát: "Thiếu soái hỏi người Hương Ngọc Sơn cho người cái gì hay ho? Còn không kể thật ra?"

Khấu Trọng mừng thầm, câu này của gã vốn để thăm dò, chứ hoàn toàn không dám khẳng định phỏng đoán của mình. Bây giờ đương nhiên hiểu là mũi tên đã bắn trúng đích. Nên biết Lưu Chí Thành vốn là người của Bành Lương bang, mà Hương Ngọc Sơn trước đây hoạt động ở Bành Lương, lấy Bành Lương làm đại bản doanh của Hương gia, một kẻ phong lưu như Lưu Chí Thành tất nhiên sẽ đi lại với cái tay chuyên mở sòng bạc nhà thổ như Hương Ngọc Sơn. Mà Hương Ngọc Sơn hiểu rõ nhược điểm trong tính cách của Lưu Chí Thành, lấy đó để âm mưu thủ đoạn, có thể dễ dàng mua chuộc được hấn.

Rằng Lưu Chí Thành đánh cầm cập, không thốt nên lời.

Khấu Trọng cười ha hả: "Hương Ngọc Sơn kể như là quen biết cũ của ta. Ta cho người nửa canh giờ mà nghĩ cho kỹ, một là trung thành hợp tác với ta, mọi việc có ta gánh cho người, không để người phải giải quyết vấn đề gì hết; hai là giao cho hình bộ xử phạt, tội phản quốc đại tội nặng nhất, không phải nói chơi đâu. Người đâu! Mang đi cho ta."

Vệ sĩ canh cửa vâng lệnh chạy vào, đem Lưu Chí Thành đã hai chân mềm nhũn đi.

Lạc Kỳ Phi tức giận: "Thiếu soái khoan dung với cái hạng đề tiện gian đồ ấy làm gì, không sợ hấn không nói."

Khấu Trọng mỉm cười: "Phải vào hang cọp mới bắt được cọp con. Ha, Hương Ngọc Sơn quả thực có chút bản lĩnh, rất biết cách nhúng tay vào nội bộ mà làm điên đảo quân ta."

Hư Hành Chi cau mày: "Hương Ngọc Sơn thì có liên hệ gì với quân Đường?"

Khấu Trọng nói: "Việc này chúng ta cũng chẳng cần phí sức nghĩ làm gì. Bây giờ việc nên nghĩ nhất là làm sao lợi dụng được Lưu Chí Thành truyền tin giả, khiến Lý Thế Tích mắc lừa; hai nữa là giả sử Đậu Kiến Đức thất bại, chúng ta nên có đường cắt thang ổn thỏa."

Mọi người nghe vậy đều trĩu lòng, cho dù đã có thể thành công vận lương đến Lạc Dương, lại thuyết phục được Đậu Kiến Đức chi viện cho Lạc Thành, nhưng Thiếu Soái quân vẫn đang trong tình hình tuyệt đối xấu, giãy giữa cầu sinh, con đường trước mắt thật mờ mịt, chẳng ai giữ được tâm trạng lạc quan nữa.

Khấu Trọng cuộn cuộn giấy lại, đưa cho Lạc Kỳ Phi cười bảo: "Cũng may Kỳ Phi dùng lưới bắt bồ câu, bây giờ có thể dùng con bồ câu ấy gửi thư khác ra. Ta phải ngủ một giấc đã, chập tối gọi ta dậy, mọi người cùng nhau ăn cơm."

- o O o -